

Belgia, un exemplu ce NU trebuie urmat!

„Nu voi prescrie niciodată o substanță cu efecte mortale, chiar dacă mi se cere, și nici nu voi da vreun sfat în această privință”

(din Jurământul lui Hippocrate)

Cu o largă majoritate, 86 de voturi pentru, 44 împotriva, Parlamentul Belgiei a aprobat, pe 13 februarie, legea care autorizează eutanasierea copiilor bolnavi în fază terminală. Belgia devine astfel a doua țară europeană, după Olanda, unde este autorizată eutanasierea copiilor.

Belgia, Luxemburg și Olanda sunt singurele state din Uniunea Europeană care au legalizat „moartea dulce”; sunt state bogate, civilizate, cu serviciile medicale de înaltă calitate, cu un nivel de viață al populației foarte ridicat. Să fie vreo legătură între toate acestea?

Dezbaterea referitoare la eutanasierea copiilor a fost inițiată la începutul anului trecut, de către senatorul socialist Philippe Mahoux, medic de formație, autorul legii care a autorizat în 2002, eutanasierea adulților în Belgia. Acesta a explicat că legea a fost necesară pentru a răspunde solicitărilor pediatrilor și infirmierilor confrunțați cu „suferințele insuportabile” ale copiilor.

Textul de lege prevede că eutanasierea copiilor se poate face numai cu acordul părinților și doar după ce un psiholog confirmă că minorul ia în mod liber decizia și că acesta conștientizează că ceea ce face este ireversibil. Copiii „care trec prin suferințe fizice insuportabile și incurabile, în fază terminală”, sunt considerați de această lege capabili de „discernământ” și, deci, capabili să ceară pentru ei înșiși eutanasierea.

Un grup de pediatri belgieni a redactat o scrisoare publică prin care au afirmat inutilitatea acestei legi și au declarat că legea este rezultatul unei încăpățănări ideologice inutile, pentru că niciun copil și nicio familie nu au cerut vreodată să se recurgă la eutanasiere.

Prin legea pe care a adoptat-o, Belgia încalcă Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului, care prevede, printre altele, îngrijire medicală specializată. Dreptul copiilor la îngrijire medicală specializată cuprinde și tratamentele paliative. La 12 februarie, Congresul Mondial de Îngrijire Paliativă Pediatrică a cerut guvernului belgian să revină asupra deciziei de a permite eutanasierea copiilor: „Răspunsul la suferința copiilor constă în tratamente paliative de mai bună calitate și nu în a pune capăt vieții copilului”.

La începutul lunii februarie, Mons. Andre-Joseph Leonard, Arhiepiscop de Malines-Bruxelles, a făcut apel la toți creștinii, pentru o zi de post și rugăciune „pentru a trezi conștiințele”. 1300 de locuitori ai Bruxellesului au răspuns la apel și s-au adunat în seara zilei de 6 februarie, în Bazilica Preasfintei Inimi, din Koekelberg; astfel de întâlniri de rugăciuni au avut loc și în alte dieceze ale Belgiei.

În dezbaterile asupra legii eutanasierei, s-au implicat și liderii ai comunităților evreiești și musulmane din Belgia, care și-au exprimat „marea îngrijorare asupra riscului de a banaliza actul de a ucide”. Este o premieră în istoria dezbaterilor dedicate bioeticii: reprezentanții celor trei mari religii monoteiste din Belgia și-au unit vocile, afirmând că: „A pune capăt vieții este un act care nu doar ucide, ci și, încetul cu încetul, distruge legăturile care există în societatea noastră, în familiile noastre, victime ale unui individualism crescut”.

După aprobarea de către Parlament, Legea trebuie să fie semnată și de către Regele Filip al Belgiei. Actualul Suveran - așa cum a făcut în 1990 regele Balduin, unchiul său, când a abdicat temporar pentru a nu-și pune semnătura pe legea ce dorea liberalizarea avortului - poate să aibă o atitudine curajoasă, în numele egalității în demnitate a fiecărei ființe umane, și să nu semneze. Pentru aceasta, a fost lansată o petiție internațională, prin care i se cere monarhului să nu semneze Legea eutanasierii minorilor! Inițiatorii petiției și toți cei care o semnează își exprimă speranța că aceasta nu va rămâne fără ecou!

Pentru copii, sau în numele lor, părinții aleg școala pe care s-o urmeze, limbile străine pe care să le învețe, sporturile pe care să le practice, chiar și prietenii cu care să se joace. În schimb, printr-o lege, copiii sunt considerați capabili să hotărască dacă pot muri. Cum poate un copil să hotărască că e bine să moară? Ce știi copiii despre moarte? Știi că o dată „plecat”, nu te mai poți întoarce? Și cine poate ști dacă un copil bolnav, chiar și în fază terminală, vrea să renunțe la puținele clipele de alinare pe care i le poate aduce un medicament în suferința sa? Ca să nu mai vorbim de valoarea salvifică a suferinței, complet ignorată de lumea modernă!

Tot ce se întâmplă în ultimii ani în Europa și nu numai ne face să ne întrebăm: ce se întâmplă cu lumea în care trăim? Încotro se îndreaptă? Tot ce este antiuman, amoral, anti-religios este adoptat prin lege și proclamat ca „drept al omului”. Legiferarea avortului, a prostituției, a „căsătoriilor” homosexuale, a eutanasierei - toate aceste anomalii ajung să se impună ca normalitate. Și nu se ține cont de faptul că cei care nu sunt de acord cu toate acestea își doresc o lume care să se întoarcă spre normalitatea tradițională, o lume care să vrea să aperse și să legifereze dreptul copiilor de a se naște și nu dreptul de a muri! ■

Cristina ȘOICAN